

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 254. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608065630448/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Parkens Sneskyer – svævede den ikke som en Nattens Ånde over hint *andet* Skud af Mulden, han trådte: Marmor-Bikuben over hine *andre* Otte: Dursiters Karoliner, Grev Job af Jacobschöld og hans Våbenfæller, der fra Ishavets og Bosporus' Fængsler, vanføre, afiindige og blinde, sankedes hid tilbage, for i Persbergs Ild at vidne, at den ej tændtes forgæves, at den var Jordens sande Tegn...

Ovre fra Hovedbygningens åbne Dør genlød Susans Latter og Trampet af Bryntes Somske, der bar hende bort. Og Steffan fornåm sin Skulder, om af Slaget nys.

De Otte under Templet, som de Otte under Kuben var de ikke Børn af »Bjærget« som han? skabte i deres Faders Billede, med hans Kraft i deres Årer? Og *havde* de ikke fyldt deres Mål: tjent til hans Forherligelse?

Og Steffan vilde klage, om han, »Bjærget«s rigeste Arving, ved sin Pukkel skulde vidne om dets Råd til at ødsle? Å Brynte, du der kræver Morgongåfva af min Hånd, at jeg skal gøre den til Adamsbystan igen, hvor lidet kender du dets Evne til at unødvære? ja, hvor handler du mod Jærnets Vilje, dets Ære!

Men – hvor skulde også Trællens Søn begribe, at hans Herre fejres mere ved Blod end ved Sved? ved Spilden end ved Sanken til Hobe?

Har jeg den rigeste Strøm, det ypperste Leje ved Grube og Sø, ja hviler selve mit Hus på Jærn – er jeg dets Førstefødte, i min nye Magt som i mit gamle Had, i min Tilbedelse som i min Forbandelse, er jeg Ild af dets Ild, Drift af dets Drift: at udløse og omgløde den dumpe Jord, at brænde Nuet om til Evighed – det behøver dog ej min Tjeneste, det har Råd til min Død!

Død? Han standsede under Portalens »ille terrarum«, under Jacobschöld'ernes opgående Sol og Jacobs oprakte Arme, i Forhallen, hvor Skyggerne fra Elsdys-Gevirerne og de mytologisk-nøgne Lemmer og skyagtige Gevandter i Vægmalierne omkresede ham, i Skaret fra Ovnene, der slikkede op ad Trappens nederste Trin.

Dunklere og dunklere hævede de øvre sig, som sammenpakkede Skyer... som en Jacobs-Stige op i Husets Nat.

Og hans Pande sank mod Stigens Gelænder, blånket af hundrede Hænder, ormædt af hundrede År. Dets Lugt af Hændernes Olie, af Årenes Støv fyldte hans Næsebor.

Målet, som han havde søgt for sit Liv, Jærnets Vilje med ham – det så længe fejlede, længe trodsede, nu da det var nået, takkede han nu